

Τό καθεστώς «κανονικοποιημένης εξαίρεσης» ώς διαιώνιση τοῦ προσωρινοῦ

Ὄταν ἐκδηλώθηκε ἡ ἐπίθεση στό παγκόσμιο κέντρο ἐμπορίου τήν 11η Σεπτεμβρίου, ἡ Ἀμερική κήρυξε τόν «παγκόσμιο πόλεμο» κατά τοῦ «ἀόρατου ἐχθροῦ», δίνοντας αὐτό τό παρατσούκλι σέ μιᾶ τρομοκρατική ὀργάνωση, τό κανονικό ὄνομα τῆς ὁποίας ἦταν «**AL Κάϊντα**».

Τά «πολεμικά» μέτρα πού ἐλήφθησαν τότε ἐπέφεραν πρωτοφανῆ πλήγματα στόν νομικό μας πολιτισμό, περιορίζοντας τά θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ πολίτη καί νοθεύοντας τόν νωτιαῖο μυελό τῆς κοινωνίας, δηλ. τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ σχετικοποίηση τῆς ἀπόλυτης ἀπαγόρευσης βασανιστηρίων: στόν βωμό τῆς σωτηρίας τοῦ πλανήτη ἀπό τήν μάστιγα τῆς τρομοκρατίας, βασανίστηκαν ὑποπτοι τρομοκράτες στίς φυλακές τοῦ Γκουαντάναμο καί τοῦ Ἀμποῦ Γκράϊμπ, προκειμένου νά ἀναγκαστοῦν νά ἀποκαλύψουν πληροφορίες χρήσιμες γιά τήν ἐξολόθρευση τοῦ «ἀόρατου ἐχθροῦ».

Ἡ ἐπίθεση στούς Δίδυμους Πύργους γέννησε τήν ἐποχή τῆς νέας κανονικότητας, ἡ ὁποία γέμισε τόν κόσμο μέ φρέσκα ἀβγά τρόμου καί δρακόντεια μέτρα γιά τήν διαχείρισή του. Τά μέτρα αὐτά δικαιολογήθηκαν στό πλαίσιο μιᾶς κατάστασης ἐξαίρεσης, ἡ ὁποία ἔμελλε νά ἔχει «προσωρινή» διάρκεια περίπου εἴκοσι χρόνων! Ἔτσι, θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε γιά ἕνα νέο εἶδος μέτρων πού λαμβάνονται ἐναντίον ἑνός «ἀόρατου ἐχθροῦ», ἀλλά κατ' ἐπέκταση καί ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας: γιά τά προσωρινῶς-μόνιμα δρακόντεια μέτρα.

Μάλιστα, τό ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τῶν μέτρων αὐτῶν δέν εἶναι ἡ ἐννοιολογική ἐσωτερική ἀντίφαση πού διέπει τήν χρονική τους διάσταση (τήν ὁποία ὁ σοφός λαός ἀναγνωρίζει μέσω τῆς παγιωμένης φράσης «οὐδέν μονιμότερον τοῦ προσωρινοῦ»), ἀλλά ὁ συσχετισμός τῆς ἐπ' ἀόριστον ἐπεκτεινόμενης διάρκειάς τους μέ τήν ἀδυναμία τους νά ὀδηγήσουν στήν ἐξάλειψη τῆς μάστιγας. **Ἐπομένως, μοιάζουν μέ χημειοθεραπείες στίς ὁποίες ἐξακολουθεῖ νά ὑποβάλλεται ὁλοένα καί συχνότερα ἕνας καρκινοπαθής, μολονότι αὐτές δέν εὐεργετοῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπιδεινώνουν τήν ὑγεία τοῦ ἀρρώστου.**

Ἡ χρήση, λοιπόν, τοῦ ὅρου «**νέα κανονικότητα**» σημαίνει ὁμολογία μιᾶς ἀκόμη ἐκφανσης τοῦ ἀνάποδου κόσμου μας, στόν ὁποῖο **διαστρεβλώνονται οἱ ἔννοιες τῆς κοινῆς λογικῆς**. Διότι τό προσωρινό καί τό κατ' ἐξαίρεσιν ἰσχύον εἶναι λογικό νά ἔχουν ἐξ ὀρισμοῦ ἡμερομηνία λήξεως, ἐνῶ τό μόνιμο καί κανονικό διαρκοῦν εἰς τό διηνεκές. Ἀντιθέτως, εἶναι παραλογισμός νά καθιερώνεται ἡ ἔννοια τῆς προσωρινῆς μονιμότητας καί, ἀντιστοίχως, τῆς κανονικοποιημένης ἐξαίρεσης.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό παραλογισμός, ἡ μονιμοποίηση τοῦ προσωρινοῦ καί ἡ κανονικοποίηση τῆς εξαίρεσης εἶναι καί κάτι ἄλλο ἀκόμη: ἕνα ἀμάχητο τεκμήριο ὀλοκληρωτικῆς κυριαρχίας ἐκείνου πού ἀποφασίζει τὰ δρακόντεια, «προσωρινῶς μόνιμα» μέτρα, τὰ ὅποια ὑποτίθεται ὅτι στοχεύουν στήν καταπολέμηση τῆς μάστιγας, ἀλλά λειτουργοῦν ταυτοχρόνως ὡς ὁδοστρωτήρας πού καταπατᾷ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καί τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε ἄλλο παρά τυχαῖα ὁ Ἰακωβόπουλος θεωρητικός τοῦ χιτλερισμοῦ, ὁ Κάρλ Σμίτ, ἐπεσήμαινε ὅτι **κυρίαρχος εἶναι ὁποῖος ὀρίζει τήν κατάσταση εξαίρεσης!** Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή, ἀξίζει νά θυμηθοῦμε ὅτι τό περίφημο χαράτσι τῆς ΔΕΗ εὐλογήθηκε ἀπό τό ΣτΕ ὡς ἐξαιρετικό μέτρο, ἀλλά σήμερα ἐξακολουθοῦμε νά τό πληρώνουμε, μέ ἄλλη, βεβαίως, ὀνομασία, ἀλλά ἀπαράλλαχτη οὐσία.

Μέ αὐτά τὰ δεδομένα εἶναι ἐξαιρετικά εὐστοχη ἡ ἀκόλουθη διαπίστωση τοῦ Michael Morris στό βιβλίο του «Τί δέν πρέπει νά γνωρίζετε» (Was Sie nicht wissen sollen)¹: «ἀπό τίς “ἐπιθέσεις” τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2001 καί ἔπειτα, βρισκόμαστε διαρκῶς σέ πόλεμο

παγκοσμίου ἐμβέλειας. Παρ' ὅτι μετά τήν πτώση τοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ ἐλπίζαμε ὅτι ὁ κόσμος θά ἐκινεῖτο σέ εἰρηνική κατεύθυνση, ἡ ἐλπίδα αὐτή διαλύθηκε ἀπό ἕνα μοναδικό, ἀξιοσημείωτο γεγονός. Μέ τό τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου, οἱ ΗΠΑ χρειάζονταν ἕναν νέο, καντό πόλεμο, διότι χωρίς πόλεμο, χωρίς κίνδυνο, χωρίς φόβο, δέν ὑπάρχουν στρατιωτικοί προῦπολογισμοί καί οἱ ἄνθρωποι κυβερνοῦνται δυσκολότερα. Ὁ φόβος εἶναι ἐκεῖνος πού μικραίνει τούς ἀνθρώπους. Ὅταν κάποιος φοβᾶται, συρρικνώνονται τὰ πάντα μέσα στό σώμα του, σκύβει, φορᾷ παρωπίδες, ἐπιτρέπει τό κάθε τί ἀρκεῖ νά ἐπιβιώσει. Ὅποιος νιώθει φόβο, δέν θέτει ἐρωτήματα. Ἀπό τήν ἡμέρα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου βρισκόμαστε σέ μιᾶ διαρκῆ κατάσταση ἐξαίρεσης

[permanenter Ausnahmezustand], τόσο σέ συναισθηματικό ὅσο καί σέ νομικό ἐπίπεδο. Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ὁ κόσμος ἄλλαξε ἄρδην».

Ἡ ἀνάποδη λογική τῆς ἀναβαθμισμένης «νέας κανονικότητας» πού μετατρέπει σέ μόνιμο τό προσωρινά καί κατ' ἐξαίρεσιν δρακόντειο (κατά κανόνα, προσωρινά μόνο μπορεῖ νά ἀντέξει κάθε τί δρακόντειο ὁ νομικός μας πολιτισμός ἀλλά καί ἡ κοινωνία τῶν πολιτῶν) εἶναι σχεδιασμένο νά ἐφαρμοσθεῖ καί στά περιοριστικά μέτρα γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς μάστιγας τοῦ νέου «ἀόρατου ἐχθροῦ» πού ἀκούει στό ὄνομα κορωνοϊός.

Μπαίνοντας πλέον στὸν τρίτο χρόνο διαχείρισης τοῦ «ὑγειονομικοῦ τρόμου» πληροφοροῦμαστε ἀπὸ κάποιους προβεβλημένους Ἑλληνες εἰδικούς, ὅπως εἶναι ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Βατόπουλος, ὅτι:

«Ἡ Covid-19 δὲν ἔχει τελειώσει καὶ ὅτι μπαίνουμε σὲ φάση χρονιότητας. Συνεπῶς δὲν θὰ ἔχουμε ἔκτακτα, ἀλλὰ μόνιμα μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀλλάξουν κάπως τὸν τρόπο, ζωῆς μας. Θὰ πρέπει νὰ ὀργανώσουμε τὴν καθημερινότητά μας ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἔχοντας στό μυαλό μας ὅτι ὑπάρχει ἓνα ἀναπνευστικά μεταδιδόμενο νόσημα, πού μπορεῖ γιὰ κάποιους νὰ γίνῃ βαρὺ, ἐνίοτε καὶ νὰ ἀποβῇ μοιραῖο. Ἄρα πρέπει νὰ προσαρμόσουμε ἀνάλογα τὴν κοινωνικὴ μας ζωή. Δηλαδή οἱ πῖο εὐάλωτοι θὰ πρέπει νὰ συνηθίσουν νὰ ἀποφεύγουν τοὺς συνωστισμούς καὶ νὰ φορᾶνε μάσκα»².

Ἡ φρασεολογία πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἐν λόγω εἰδικός καταδεικνύει ὅτι ἡ διαχείριση τῆς πανδημίας γίνεται μὲ φύλλα καρμπόν τὰ ὁποῖα μᾶς κληροδότησε ἡ διαχείριση τῆς τρομοκρατίας: ὁ ἴος, ὅπως καὶ μιά τρομοκρατικὴ ὀργάνωση, θὰ ἀποτελεῖ ἐφ' ἑξῆς μόνιμη δυνητικὴ ἀπειλή γιὰ τοὺς πολῖτες, καὶ μάλιστα ὄχι ἀπλῶς γιὰ τὴν ὑγεία τους ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους. Ὅπως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τοῦ θά σκάσει καὶ ποιόν θὰ ἀκρωτηριάσει ἢ θὰ σκοτώσει ἢ τοποθετημένη ἀπὸ τρομοκράτες βόμβα, ἔτσι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προβλέψῃ ποιὸς πολίτης ἐνδέχεται νὰ δεχθῇ μολυσματικὴ ἐπίθεση ἀπὸ τὸν «τρομοκράτη» κορωνοϊό καὶ, ἀκολούθως, νὰ μείνῃ σακάτης ἢ νὰ πεθάνῃ.

Λόγω αὐτοῦ τοῦ μὴ ἐξαλειψίμου διαρκοῦς κινδύνου (κατὰ τὸ Ποινικὸ Δίκαιο νοούμενου ἐν στενῇ ἐννοίᾳ, ἀφοῦ ὁ πολίτης μπορεῖ ἀνά πᾶσα στιγμή νὰ κολλήσῃ τὸν «τρόμο-ιό»³), τὰ δρακόντεια μέτρα καταπολέμησης τῆς πανδημίας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν ἐξ ἀρχῆς γνωστό ὅτι θὰ θεσπίζονταν ὡς (δηθεν) προσωρινά, γιὰ νὰ καθιερωθοῦν ὡς μόνιμα.

Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, πρόκειται γιὰ μέτρα πού μοιάζει νὰ ἐπιβλήθησαν ὄχι ἐξ αἰτίας, ἀλλὰ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐμφάνισης τοῦ «ἀόρατου ἐχθροῦ». Τοῦτο, διότι ὄχι μόνο ἡ χρῆση μάσκας, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιπές ὑποχρεωτικὲς ἰατρικὲς πράξεις, δηλ. τῆς διενέργειας διαγνωστικῶν τέστ καὶ τοῦ ἐμβολιασμοῦ, ἀλλὰ καὶ δεκάδων ἄλλων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον **γελοίων, μέτρων**, ὅπως εἶναι ἡ ἐγκατάσταση πλέξι-γκλάς ἢ ἡ τήρηση ἀπόστασης 1,5 μέτρου μεταξύ π.χ. πελατῶν καταστημάτων, δὲν φαίνεται νὰ εἶχαν καμία σοβαρὴ αἰτιώδη συμβολὴ στὴν ἀναχαίτιση τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ. Ἐδῶ συγκαταλέγεται φυσικά καὶ τὸ περίφημο λοκντάουν τὸ ὁποῖο ὑπεβλήθη κεντρικά δύο φορές. Μάλιστα, τὴν δευτέρη φορά, πού διήρκεσε περίπου ἓνα ἐξάμηνο, ἡ ἰσχὺς τους ἔληξε, ἐπειδὴ ἡ κοινωνία ἔπρεπε νὰ ξαναλειτουργήσει καὶ ὄχι ἐπειδὴ μειώθηκαν δραστικά ἢ μηδενίσθηκαν τὰ περίφημα κρούσματα.

Τὸ ἴδιο ἴσχυε καὶ ὡς πρὸς τὰ δρακόντεια μέτρα, πού εἰσῆχθησαν προσωρινῶς μὲ ἐγγενῆ ροπή μονιμότητας γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ παλαιοῦ «ἀόρατου ἐχθροῦ», δηλ. τῆς Αλ Κάϊντα: οἱ τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις συνέχισαν νὰ ἐξαπολύονται σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, θυμίζοντας τὴν Λερναία Ὑδρα πού ξανάβγαζε πλοκάμια, ἐνῶ τῆς τὰ ἔκοβαν.

Ἡ ἐμμονή, λοιπόν, στὴν διατήρηση τῶν δρακόντειων, καίτοι ἐν

πολλοίς, αναποτελεσματικῶν μέτρων, σάν τίς χημειοθεραπείες πού ὁ γιατρός τίς κρίνει ἀπαραίτητες, μολοντί ἐξουθενώνουν τόν ἀσθενῆ χωρίς νά βελτιώνουν τήν υγεία του, μάς δημιουργεῖ τήν σοβαρή υπόνοια ὅτι, ὅπως ἕνας τέτοιος γιατρός, ἔτσι καί οἱ εἰδικοί τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καί οἱ ἐν γένει διαχειριστές τῆς υγειονομικῆς κρίσης, στόχευαν ἐξ ἀρχῆς στήν ἐξουθένωση τῶν πρώην υγιῶν πολιτῶν. Ἐκτός καί ἂν ἦταν τόσο τσαρλατάνοι, πού ἡ ἐξουθένωση ἦρθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀδεξιότητάς του. Αὐτό, ὅμως, εἶναι ἀδύνατον νά ἰσχύει, διότι θά ἔπρεπε νά συμφωνήσουμε ὅτι ὅλοι οἱ εἰδικοί τῶν δεκάδων κρατῶν πού ἐφήρμοσαν περίπου τά ἴδια μέτρα ἦταν ἐξίσου ἀδέξιοι καί ἄρα ὅτι τελικῶς ἐπρόκειτο γιά πανδημία τοῦ ἰοῦ τοῦ τσαρλατανισμοῦ!

Ἡ υπόνοια περί σχεδίου ἐξουθενώσεως τῶν λαῶν ἐνισχύεται ἀπό τήν διαπίστωση ὅτι, μετά τήν ἐπίθεση τῆς 11ης Σεπτεμβρίου, ἡ πολεμική ἐκστρατεία κατά τῆς τρομοκρατίας «ὀδήγησε σέ αἱματοχυσία, ἐπανάσταση, καταστολή καί πρόσφυγες, μέ ἑκατομμύρια θανάτους καί ἐπιπτώσεις πού ὑφίστανται ἀκόμη καί σήμερα»⁴. Ἀντιστοίχως, μετά τήν ἐφαρμογή τῶν μέτρων γιά τήν καταπολέμηση τῆς πανδημίας, ἡ οἰκονομική ζημία «συναγωνίζεται αὐτήν τῆς Μεγάλης Ὑφεςης», ἐνώ «οἱ πολιτικές συνέπειες θά φανοῦν τά ἐπόμενα χρόνια μέ διαφορετικούς τρόπους στίς διάφορες χώρες. Οἱ κοινωνικές καί ψυχολογικές συνέπειες – φόβος, ἀπομόνωση, αἶσθημα ματαιότητος – μπορεῖ νά διαρκέσουν ἀκόμα περισσότερο»⁵. Σημειωτέον ὅτι τόσο ἡ ἐπίθεση στούς Δίδυμους Πύργους ὅσο καί τά πρῶτα κρούσματα κορωνοϊοῦ στήν Κίνα ἀποτέλεσαν «ἀσύμμετρος κλυδωνισμούς», ἀφοῦ σάν τήν πεταλούδα πού, κουνῶντας τά φτερά της, μπορεῖ νά ἐπηρεάσει τόν καιρό στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, προκάλεσαν παγκόσμιες ἀναταράξεις, ἐπαληθεύοντας ὅτι:

«Μικρές ἀλλαγές μπορεῖ νά ἔχουν μεγάλες συνέπειες. Στά δίκτυα ἠλεκτροδότησης ἢ στά δίκτυα τῶν ὑπολογιστῶν, ἂν σπάσει ἕνα μικρό ἐξάρτημα καί μετά μεταβιβάσει τό φορτίο του σέ ἕνα ἄλλο πού καί αὐτό σπάσει, μπορεῖ νά προκληθεῖ ἀλυσιδωτή ἀντίδραση πού θά γίνει ἀκόμα μεγαλύτερη σάν κυματισμός πού μετατρέπεται σέ τεράστιο κύμα. Ὁ ὅρος εἶναι "διαδοχική ἀστοχία"»⁶.

Τό ἴδιο φαινόμενο παρήχθη καί στό ἐνδιάμεσο χρονικό διάστημα μεταξύ 11ης Σεπτεμβρίου 2001 καί 11ης Μαρτίου 2020, ὅταν δηλαδή ἔσκασαν οἱ πρῶτες χρηματιστηριακές φούσκες πού ὀδήγησαν στό παγκόσμιο οἰκονομικό κρᾶχ τοῦ 2008. Τρεῖς τεράστιες κρίσεις μέσα σέ μία εἰκοσαετία, τρεῖς μπαμποῦλες πού ἔφεραν ἀναμπουμποῦλες παγκοσμίου ἐμβέλειας, τίς ὁποῖες ἔμελλε νά διαδεχθεῖ ὁ κανονικός πόλεμος τοῦ 2022 ἀνάμεσα σέ Ρωσία καί Οὐκρανία, ἴσως ἕνας κρυφο-παγκόσμιος πόλεμος μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης. Τό μόνο πού λείπει γιά νά ποῦμε ὅτι ἡ γενιά μας ἔχει ζήσει ὅλες τίς μορφές πολέμου, εἶναι νά ξεσπάσει καί ἕνας πυρηνικός πόλεμος.

Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι πολῖτες κάθε πληττόμενης χώρας, καί δῆ οἱ Ἕλληνες, ἀποδείχθηκαν ἀνθεκτικοί καί στά ἐξουθενωτικά υγειονομικά μέτρα, ὄχι ὑπό τήν ἔννοια ὅτι κατάφεραν νά ἀντισταθοῦν στήν ἐφαρμογή τους, ἀλλ' ἀντιθέτως ὑπό τήν ἔννοια ὅτι τά ἄντεξαν ἀδιαμαρτύρητα (κάτι

παρόμοιο εἶχε συμβεῖ καί στήν ἐποχή τῆς οἰκονομικῆς κρίσης). Αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἀνοίξει ἡ ὄρεξι τῶν ὑγειονομικῶν διαχειριστῶν καί νά ἀξιῶνουν ἀπό τοὺς εὐένδοτους Ἑλληνας συμμόρφωση σέ πανύσκληρα μέτρα, πού ὁμοιά τους δέν μπορούμε νά βρούμε εὐκόλα σέ ὅποιοδήποτε ἄλλο μέρος τῆς γῆς.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ ὑποχρέωση μασκοφορίας σέ ὅλους τοὺς ἐσωτερικούς καί ἐξωτερικούς χώρους μέ ταυτόχρονη ὑποχρέωση χρήσης διπλῆς μάσκας σέ ὀρισμένους ἐσωτερικούς χώρους, ὅπως π.χ. στήν ἐκκλησία, στά σουπερ-μάρκετ ἢ στά Μέσα Μαζικῆς Μεταφορᾶς. Εἶναι, μάλιστα, ἀξίον ἰδιαίτερας μνείας τό γεγονός ὅτι κάποιοι πιστοί ἐξακολουθοῦν μέχρι καί αὐτήν τήν ὥρα νά φοροῦν διπλή μάσκα ἐντός ἢ ἐκτός ἱερῶν ναῶν, παρ' ὅτι στήν σχετική ΚΥΑ δέν προβλέπεται πλέον τό συγκεκριμένο μέτρο! Παράλληλα, δέν εἶναι σπάνιο τό φαινόμενο νά ὀδηγοῦν μόνοι τους κάποιοι ὀδηγοί αὐτοκινήτων ἔχοντας κλειστά τά παράθυρα καί φορῶντας μάσκα.

Ὁ Ἑλβετός συγγραφέας Μάξ Φρίς (Max Frisch) στό θεατρικό ἔργο του «**Ὁ Μπῆντερμαν καί οἱ ἐμπρηστές**»⁷ ἔγραφε ὅτι «**πιό τυφλός καί ἀπ' τόν τυφλό εἶναι ὁ φοβιτσιάρης**»⁸. Τόσο φοβιτσιάρηδες-τυφλοί πού γίναμε οἱ Ἑλληνας δέν μπορούμε νά ἀναγνωρίσουμε τό ὀφθαλμοφανές: **Κανένας ἰός δέν ἔχει ὑπαλληλική ιδιότητα, ὥστε νά τοῦ παραχωρεῖται ἀδεια θερινῶν διακοπῶν καί ἔτσι τά μέτρα τῆς χαλάρωσης νά ἔχουν προκαθορισμένη διάρκεια ὀλίγων μηνῶν**. Ἐπομένως, αὐτό πού στήν πραγματικότητα ἔχει χαλαρώσει δέν εἶναι τά μέτρα κατά τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀλλά ἡ κοινή λογική, μέ ἀποτέλεσμα νά γίνονται εὐπεπτα τά παραμύθια μέ τά ὅποια νανουρίζονται οἱ βρεφοποιημένοι πολῖτες.

Ὁ μεγάλος φόβος τῶν πάλαι ποτέ ἀτρόμητων καί ἀνυπότακτων Ἑλλήνων ἐξηγεῖ ἕως ἕναν βαθμό τήν τυφλή ἐμπιστοσύνη πού δείχνουν στίς (δῆθεν) ἀγαθές προθέσεις ὅσων ἀποφασίζουν τά δρακόντεια καί ἀλλόκοτα μέτρα. Στό προαναφερθέν θεατρικό ἔργο τοῦ Φρίς, ὁ κεντρικός ἥρωας, ὁ Θεόφιλος Μπῆντερμαν, λέγει στήν σύζυγό του: «**δέν μπορῶ νά ζῶ μέ τόν φόβο ὅλη τήν ὥρα... ἂν τόν καθένα πού συναντᾶμε μπροστά μας τόν παίρνομε γιά ἐμπρηστή, τότε πῶς περιμένουμε νά γίνουν καλύτερα τά πράγματα; Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λίγη ἐμπιστοσύνη δέν βλάπτει, λίγη καλή θέληση**»⁹.

Ἐτσι ἀκριβῶς σκέπτεται ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν σύγχρονων ραγιαδῶν Νεοελλήνων: περνοῦν γιά πυροσβέστες ἐκείνους πού ἐνεργοῦν ἐξώφθαλμα –καί ἔτσι ἐνεργοῦσαν πάντοτε– ὡς πυρομανεῖς ἐμπρηστές, ὡς ὑποκριτικά καλοί Σαμαρεῖτες, ἐν τέλει: **ὡς προδότες-σωτήρες**.

Παρ' ὅτι βοοῦν οἱ ἐνδείξεις ὅτι οἱ “κοκκινισκουφίτσες” τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἀπέναντί τους προβατόσχημους λύκους, τοὺς ἐμπιστεύονται τυφλά κατά τήν συνεχῆ ἐφαρμογή μέτρων ταπεινωτικῶν καί καταστρεπτικῶν γιά τόν πολύ κόσμο ἀλλά ταυτόχρονα εὐεργετικῶν γιά μιά μικρή κάστα τῶν προνομιούχων.

Χάρη σέ αὐτή τήν ἀνεπέρευση καί ἐν τέλει αὐτοκαταστροφική ἐμπιστοσύνη, τά μέλη τῆς εὐκολόπιστης πλειοψηφίας μποροῦν νά διατηροῦν τήν ψευδαίσθηση ὅτι «κάποιοι κάνουν ἐπιτέλους κάτι» γιά

τὴν πρόληψη τοῦ κινδύνου, ὥστε οἱ ἴδιοι νὰ εἶναι σέ θέση νὰ συνεχίσουν νὰ χορεύουν στὸν ἀγαπημένο τους ρυθμό· στὸν ρυθμό πού τοὺς ἔθισε τό σατανικό σύστημα τῶν ἐξουσιαστῶν τους. Καί πάλι μέ τὰ λόγια τοῦ Φρύς: «*Καί νά ὁ ἀστός πού τρέχει στό γραφεῖο του / Ἀμέριμος καί φρεσκοξυρισμένος – Ωραῖος τρόπος νὰ ξεχνᾷ τόν κίνδυνο / Πού ὀλημερίς καί ὀλονυχτίς παραμονεύει*»¹⁰.

Ὁ κίνδυνος, ὅμως, πού παραμονεύει δέν ἀπορρέει πρωτίστως ἀπό τόν ἐκάστοτε «ἀόρατο ἐχθρό», πού χθές λεγόταν Ἄλ Κάϊντα, σήμερα λέγεται κορωνοϊός καί αὐριο θά λέγεται κλιματική ἀλλαγὴ, ἐνεργειακὴ ἢ ἐπισιτιστικὴ κρίσις κ.ο.κ., ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνους πού τόν χρησιμοποιοῦν προοχηματικά ὡς μεῖζον πρόβλημα γιὰ νὰ ἐπιβάλουν μονοπωλιακά τὴν δική τους, μαγικὴ λύση, ἐπιδεικνύοντας μηδενικὴ ἀνοχή στοὺς ἀμφισβητίες καί ἀρνητές τῶν περιφημῶν εἰδικῶν.

Βιώνουμε ὀλοφάνερα τὴν δικτατορία τῆς μιᾶς ἀποψῆς, πού γίνεται παραληρηματικὸ κεντρικὸ ἀφήγημα τῆς συμπαγοῦς πλειοψηφίας. Ὅποιος διανοηθεῖ νὰ πάει κόντρα σέ αὐτό, βρίσκεται στὴν λάθος (διάβαζε ἀνάποδα: στή σωστή) πλευρὰ τῆς Ἱστορίας.

Οἱ «ἀόρατοι ἐχθροὶ» θά συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν καί θά ἐφευρίσκονται ὀλοένα καί περισσότεροι, ὥστε ἀπὸ τὰ πολλὰ κροσέ τῶν καλοκάγαθων προδοτῶν-σωτήρων μας νὰ ζαλιστοῦν οἱ διαγωνιζόμενοι στό μάθημα τῆς ἀνθεκτικότητας πολῖτες καί νὰ σωριαστοῦν λιπόθυμοι στὴν σατανικὴ παλαιίστρα. Καί μόλις περιέλθουν σέ κατάσταση ἀναισθησίας, τότε δέν ἀποκλείεται νὰ ἔρθει ἡ ὥρα τοῦ βιασμοῦ τους. Θά παρουσιαστεῖ, μᾶλλον, καί αὐτὴ ὡς μιὰ πράξι δικαιολογημένη, καθ' ὅτι ἐνταγμένη στό πλαίσιο μιᾶς προσωρινῆς κατάστασης ἐξαίρεσης, πού στὸν ἀνάποδο κόσμο θά διαιωνισθεῖ καταντῶντας μόνιμη.

Κωνσταντῖνος Βαθιώτης

τ. Ἀναπλ. Καθηγητῆς
Νομικῆς Σχολῆς Δ.Π.Θ.

Ὑποσημειώσεις

1. Amadeus Verlag, Fichtenau 2016, σελ. 232.
2. <https://www.naftemporiki.gr/story/1858428/alk-batopoulos-i-covid-19-mpainei-se-fasi-xroniotitas-den-tha-exoume-ektakta-alla-monima-metra>
3. Γιὰ τό φαινόμενο τοῦ διαρκοῦς κινδύνου ἐν στενῇ ἐννοίᾳ βλ. Βαθιώτη, Ἐμβάθυνση σέ εἰδικὰ ζητήματα ποινικοῦ Δικαίου. Ἀπὸ τὴν πράξι στή θεωρία, ἐκδ. Σάκκουλα Θεσσαλονίκης, 2014, σελ. 318/319.
4. Zakaria, Δέκα μαθήματα γιὰ τὴν ἐποχὴ μετὰ τὴν πανδημία, μτφ.: Γ. Κουρμένταλα, ἐκδ. Ἐπίκεντρο, Ἀθήνα 2022, σελ. 29.
5. Zakaria, ο.π., σελ. 30/31.
6. Zakaria, ο.π., σελ. 31.
7. Μτφ.: Ν. Βαγενάς, ἐκδ. Δωδώνη, Ἀθήνα 1990.
8. Ὁ. π., σελ. 50.
9. Ὁ. π., σελ. 67.
10. Ὁ. π., σελ. 63.